

Douglas Preston – Lincoln Child

JÉG ALATT

VS V I L Á G S I K E R E K

Douglas Preston
Lincoln Child

JÉG ALATT

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Beyond The Ice Limit

Copyright © 2016 by Splendide Mendax, Inc. & Lincoln Child
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,
New York, New York, USA. All rights reserved.

Hungarian translation © Gieler Gyöngyi

© General Press Könyvkiadó, 2017

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
GIELER GYÖNGYI

A borítót
KENYŐ ILDIKÓ
tervezte

ISSN 1416-7026
ISBN 978 963 643 991 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4-8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYŐ ILDIKÓ
Készült 19,5 nyomdai ív terjedelemben

1. fejezet

Gideon Crew döbbsen meredt Eli Glinne. A férfi Gideon Jemez-hegységben megbúvó kunyhójának konyhájában állt – igen, állt! –, és rászegzte nyugodt, szürke szemét. Mindenféle terepre alkalmas, speciális kerekesszéke, amelyben gyakorlatilag mozgásképtelenül ült, amióta Gideon hónapokkal korábban megismerte, most üresen árválkodott, mert a férfi Crew legnagyobb megdöbbenésére pár perccel korábban felállt belőle.

Glinn a kerekesszékre mutatott.

– Bocsássa meg ezt a kis drámai színjátékot. Jó okom volt rá: meg akartam mutatni önnek, hogy az „elveszett sziget” megkeresésére indított expedíciónk bizonyos sajnálatos események ellenére sem volt hiábavaló. Épp ellenkezőleg. Én magam vagyok a siker élő bizonyítéka.

Egy-két percnyire is elnyúlt a rájuk telepedő csönd. Végül Gideon a tűzhelyhez lépett, levette róla a serpenyőt, benne a gyömbéres-szarvasgombás libamellel, amelyet épp most készített a legnagyobb gondossággal, és az egészet a szemébe dobta.

Glinn szó nélkül sarkon fordult, és kissé bizonytalan léptekkel, egy túrabotra támaszkodva elindult a kunyhó ajtaja felé. Manuel Garza – Glinn Hatékony Mérnöki Megoldások nevű cégének művelési igazgatója – felajánlotta a főnökének, hogy besegíti a kerekesszékbe, de ő csak legyintett, jelezve, hogy arra semmi szükség.

Gideon nézte, ahogy Garza az üres kerekesszéket tolja, és a két férfi kísétál a kunyhóból. Közben Glinn pár perccel korábban elmondott szavai csengtek a fülében: „Az a rejtélyes »valami« ismét növekedésnek indult. El kell pusztítanunk. Eljött a cselekvés ideje.”

Gideon felkapta a kabátját, és követte őket. A helikopternek,

amellyel a látogatók erre az isten háta mögötti helyre érkeztek, még nem állt le a motorja, a hangosan sivító rotorok keltette szélben csak úgy hullámozott a réten a magasra nőtt fű.

Gideon Glinnt követve beszállt, leült, becsatolta a biztonsági övet, és feltett egy fejhallgatót. A helikopter felemelkedett a kéklő új-mexikói égbolt felé, és délkeletnek indult. Gideon nézte, ahogy a kunyhója egyre kisebb és kisebb lesz, míg végül már csak egy apró pontocskát látott a mező közepén, a hatalmas hegyek övezte kis völgyben. Hirtelen furcsa érzés fogta el: talán soha többé nem fogja viszontlátni.

Glinnhez fordult, és végre megszólalt:

– Szóval újra tud járni. És a beteg szeme? Azzal is lát?

– Igen. – Glinn felemelte a korábban karomszerűen eltorzult bal kezét, és lassan kinyújtóztatta begörcbült ujjait. – Napról napra jobb. És egyre könnyebben tudok segítség nélkül járni. Hála a szigetén felfedezett lótosz csodás, gyógyító erejének, most már bevégezhetem életem legnagyobb feladatát.

Gideonnak nem kellett kérdezősködnie a lótoszról, és arról sem, mi Glinn „élete legnagyobb feladata”. Mindkét kérdésre jól tudta a választ.

– Nincs vesztegetni való időnk. Megvan rá a pénzünk, továbbá a hajó és minden szükséges felszerelés.

Gideon bólintott.

– De mielőtt visszavinnénk a cégünk főhadiszállására, még egy kis kitérőt kell tennünk. Van valami, amit látnia kell. Sajnos, azt kell mondanom, nem lesz kellemes.

– Miért, mi az?

– Most inkább nem mondanék többet.

Gideon hátradőlt, és némi bosszúságot érzett. Glinn – szokásához híven – megint szörnyen titokzatos és talányos volt. Vetett egy pillantást Garzára, de ő is ugyanolyan kifürkészhetetlen arcot vágott, mint a főnöke.

– Legalább annyit elárulna, hogy hová megyünk?

– Hogyne! Santa Fében átszállunk a cég gépére, és San Joséba repülünk. Onnan kocsival megyünk tovább a Santa Cruz fölötti hegyekbe, és meglátogatunk egy ott élő úriembert.

- Ez roppant rejtélyesen hangzik.
- Nem áll szándékomban titokzatoskodni.
- Ó, dehogynem!

Glinn arcán alig észrevehető mosoly suhant át.

- Maga túlságosan is jól ismer engem. De mivel így van, azt is tudja, hogy mindennek, amit teszek, jó oka van.

A helikopter hátrahagyta a hegyek láncolatát. Gideon már látta odalent a Fehér szikla-kanyonban kanyargó Rio Grande kéken csillogó szalagját, azon túl pedig a Caja del Rio fennsík magaslatai emelkedtek. Santa Fe tőlük balra terült el. Ahogy közeledtek a város déli széle felé, felbukkant a repülőtér.

- Ez a bizonyos nagy feladat... – szólalt meg Gideon. – Valami idegen létformáról mesélt. Egy növény magjáról. Azt mondja, az egész Földet fenyegeti. Ez eddig eléggé homályos. Mi lenne, ha elmesélné a részleteket is? Kezdjük mondjuk azzal, hogy elmagyarázza, pontosan miben is lehetnék a segítségükre.

- Mindent a maga idejében – felelte Glinn. – Előbb ejtsük meg a kis kirándulást Santa Cruzba.

2. fejezet

A San José-i reptéren egy Lincoln Navigator várta őket, amelyet egy zöld sofőrsapkát viselő, manószerű emberke vezetett. Dél felé indultak, a vörösfenyővel borított hegyoldalak között vezető 17-es úton. Gyönyörű látványt nyújtott az égig érő fenyőfák kísérteties hangulatú erdeje. Glinn és Garza is egész úton megátalkodottan hallgatott. Gideon érezte, hogy kissé feszengenek.

A fenyőerdő mélyén az autó lekanyarodott az országútról, és kisebb, girbegurba utakon haladt tovább; völgyeken vágta át, farmok és ranchok, elszigetelt falvak, ütött-kopott lakókocsik és lerobbant kis kalyibák mellett hajtottak el. Erdők-mezők és csörgedező patakok között vezetett az útjuk. A keskeny, repedezett aszfaltutat egy idő után kavicsút váltotta fel. Közben beestele-

dett, és sötét felhők szállták meg az eget, félhomályba borítva az egész tájat.

A kavicsos út újabb vörösfenyőerdőbe vezetett, majd kiszáratva egy hatalmas, kovácsoltvas kapu és egy magas kőkerítés állta az útjukat. A kapufélfán egy egykor elegáns, de már kissé megkopott, aranyszínű tábla állt:

Dearborne Park

Ez alá egy sokkal egyszerűbb, minden szépséget nélkülöző táblát csavaroztak fel:

Illetékteleneknek tilos a belépés!

A szabályszegőkkel szemben a törvény erejével fogunk fellépni

Ahogy közelebb értek, a kapu automatikusan kitarult. Behajtottak rajta, aztán megálltak egy kis őrházikónál. A zöld sapkás sofőr leengedte az ablakot, és valamit mondott az őrnek, aki kijött a kis házból, és intett, hogy továbbmehetnek. Az út komor vörösfenyők között kanyargott tovább. Közben eleredt az eső, hatalmas cseppek koppantak a szélvédőn.

A kocsiban elég nyomott volt a hangulat. A sofőr bekapcsolta az ablaktörlőt, amely monoton kattogással ide-oda csapódott.

A Lincoln felkapaszkodott a hegyoldalban, és a vörösfenyők után hirtelen előbukkant egy széles, többhektáros rét. Gideon a szakadó eső ellenére is ki tudta venni a távolban a Csendes-óceánt. A rét tulsó végében, egy megemelt teraszon szépen kialakított pázsit zöldellt, azon túl pedig egy elegáns, neogótikus, az esőtől nyirkos, szürke homokkő épület emelkedett. A középső épülettömb négy sarkánál tornyok magaslottak csipkézett mellvéddel, a gótikus, ívelt ablakokból sárgás fény derengett a viharos estében.

A kanyargós behajtóúton megközelítették az épületet. A kerekek alatt hangosan csikorgott a murva. A szél is feltámadt, az esőt a szélvédőnek csapta. A távolban villám cikázott át az égen, és pár másodperccel később Gideon meghallotta a mennydörgés morajlását is.

Amikor megálltak az oszlopos kocsibeálló alatt, kedve lett volna elsütni egy tréfás utalást az *Addams Family*re, de inkább magába fojtotta. Amikor kiszálltak, meglátták, hogy egy vörös hajú, fehér ápolói egyenruhát viselő férfi várja őket a lépcsőn, izmos karját a mellkasán összefonva. Senki más nem jött ki, hogy üdvözölje őket. Az ápoló egy kurta gesztussal intett nekik, hogy kövessék őt, és elindult befelé a kőlépcsőkön. Követték a tágas, kopár és szinte teljesen üres előcsarnokba. A lépteik hangosan visszhangoztak, az ajtót pedig nagy dörrenéssel becsapta utánuk egy láthatatlan kéz.

Az ápoló jobbra fordult, áthaladt egy boltíves átjáró alatt, majd továbbment egy hosszú folyosón, amely egy társalgóba vezetett. A helyiség túlsó végében egy nagy tölgyfa ajtó nyílt. Az ápoló bekopogott rajta, mire kiszólt egy hang.

Egy kisebb, de kényelmesnek tűnő irodába léptek. Az íróasztal mögül felállt egy széles és barátságos arcú, őszülő hajú férfi. Tweedzakót viselt, bőr könyökfoltokkal. Körös-körül könyvespolcok sorakoztak, a távolabbi falnál lobogó fahasábokkal megrakott kandalló állt.

– Isten hozta, Mr. Glinn! – lépett oda a férfi kinyújtott kézzel.
– Mr. Garza... – Mindkettejükkel kezet fogott.

– Ön pedig bizonyára dr. Crew. Isten hozta! – fordult aztán Gideonhoz. – Dr. Hassenpflug vagyok. Kérem, foglaljanak helyet. – A kandalló körül elhelyezett kényelmes fotelekre mutatott. Könyved, barátságos modora éles ellentétben állt a Garzából és Glinnből sugárzó kínos feszengéssel.

Rövid csönd támadt. Végül dr. Hassenpflug törte meg a jeget:

– Gondolom, kíváncsiak arra, hogy hogy van a betegünk. Attól tartok, nincsenek túl jó híreim.

Glinn összekulcsolt kézzel előbbre hajolt.

– Köszönöm, de nem azért jöttünk, hogy a beteg állapotáról érdeklődjünk. Ahogy megbeszéltük, ma csak az a célunk, hogy láthassuk őt. A távolabbi kilátásai nem tartoznak ránk.

Hassenpflug hátradőlt a fotelben.

– Értem, de azt hiszem, nem árt, ha figyelmeztetem önöket, hogy...

– Attól tartok, nem lenne hatásos semmiféle figyelmeztetés.

Az orvos elhallgatott, és elkomorodott. A kedélyessége Glinn kimért és barátságosan hangját hallva elpárolgott.

– Nos, jó. – Az ápolóhoz fordult, aki fehér egyenruhájában, maga előtt összekulcsolt kézzel mögöttük álldogált. – Ronald, a beteg készen áll a látogatók fogadására?

– Ennél később már nem is lehetne, doktor úr.

– Kérem, kísérje a vendégeinket a szállására. Maga és Morris maradjanak a közelben. – Hassenpflug ismét Glinnhez fordult. – Ha a beteg felizgatná magát, lehet, hogy a látogatást fel kell függesztenünk. Ennek a megítélése Ronald és Morris feladata.

– Értem.

Átvágtak a társalgón és a tágas előcsarnokon, majd egy újabb boltív alatt áthaladva egy egykor fogadóhelyiségként szolgáló terembe értek. A távolabbi végében egy ajtó nyílt, de ez nem fából volt, hanem szegecselt acéllemezekből. A Ronald nevű ápoló megállt előtte, és lenyomott egy kis gombot a hangszórón.

– Igen? – szólt egy fémesen csengő hang.

– Megérkeztek Mr. Lloyd látogatói.

Berregés hallatszott, és az ajtó egy kattanással kinyílt. Egy hosszú, elegáns márványfolyosó tárult fel előttük, amelynek a falain régi olajportrék függtek. Az egész hely hangulata egyáltalán nem elmeógyógyintézetre vallott, bár Gideon számára már nyilvánvaló volt, hogy csak az lehet. A folyosó egy elegáns, fényárban úszó szobába vezetett. Sötét tónusú, viktoriánus stílusú díványok és fotelek álltak benne, a falakon hegyeket és folyókat ábrázoló tájképek a Hudson River School nevű művészeti csoport festőitől. Gideon figyelmét azonban leginkább a robusztus, hetven körüli, ősz férfi keltette fel, aki az egyik díványon üldögélt. Kényszerzubonyt viselt. Egy ápoló ült mellette – Gideon feltételezte, hogy ő lehet Morris – egy tálcával, amelyen több tányér állt, mindegyiken egy kupac pépesített étellel. Az ápoló épp valami sötétbarna pürét kanalazott a beteg szájába. Gideonnak feltűnt, hogy egy üveg vörösbor is van a tálcán – ráadásul Château Pétrus –, mellette egy fedeles műanyag pohár, amiből csak szívószállal lehetett inni.

– Megjöttek a látogatói, Mr. Lloyd – jelentette be Ronald.

A Lloyd nevű férfi felemelte busa, bozontos fejét, és áthatóan

kék szeme igencsak elkerekedett, amikor meglátta Glinnt. A kényyszerubbony és idős kora ellenére még mindig fizikai erő és hatalom sugárzott belőle. Nagyon-nagyon lassan felállt, rájuk meredt. Valami különleges összpontosítás áradt belőle. Gideon meglátta, hogy a lábán béklyót visel, ami miatt csak aprókat lépve tudott csoszogni.

A férfi előbbre hajolt, és kiköpte a barna pürét, amit az ápoló a szájába lapátolt.

– Glinn. – A nevet ugyanúgy köpte ki, mint az ételt. – És Manuel Garza. Micsoda kellemes meglepetés! – A hanglejtése persze épp az ellenkezőjéről árulkodott. Erősen, mélyen zengőn szólt minden szava, de rekedtesen csikorgott és meg-megremegett a hangja. Egy örült hangja.

Az átható pillantású, kék szempár aztán Gideonon állapodott meg.

– Az egyik barátjukat is magukkal hozták?

– Bemutatom dr. Gideon Crew-t, a kollégámat – mondta Glinn. A levegőben már tapinthatóvá vált a feszültség.

Lloyd az ápolóra nézett.

– Egy barát? Milyen meglepő! – Ismét Glinnhez fordult. – Szeretném megnézni magát közelebbről.

– Sajnálom, Mr. Lloyd, de ott kell maradnia, ahol van – felelte Glinn.

– Akkor jöjjön ide maga, ha van hozzá bátorsága.

– Nem hinném, hogy okos dolog lenne, ha... – szólt közbe Ronald.

Glinn közelebb lépett Lloydhoz. Az ápolók megdermedtek, de nem avatkoztak közbe. Glinn úgy másfél méterre megállt.

– Közelebb – mordult rá Lloyd.

Glinn tett még egy lépést, majd még egyet.

– Közelebb – ismételte meg Lloyd. – Szeretnék a szemébe nézni.

Glinn még közelebb ment, amíg az arcát már csak tíz-tizenkét centi választotta el Lloydétól. Az ősz hajú férfi nagyon hosszú ideig csak bámult rá. Az ápolók idegesen egyik lábukról a másikra helyezték a testsúlyukat, és a közelben állva, ugrásra készen várakoztak.

- Jól van. Most hátrébb léphet.
- Glinn engedelmeskedett.
- Miért jött ide?
- Egy expedíciót indítunk az Atlanti-óceán déli vidékére, a jég-határhoz. Egyszer és mindenkorra megoldjuk a tengerfenéken rej-lő problémát.
- Megvan rá a pénzük?
- Igen.
- Ezek szerint maga nemcsak a végtelenségig meggondolat-lan alak, hanem egy féleszű idióta is.
- Csönd lett.
- Lloyd folytatta:
- Öt éve és két hónapja volt, hogy azt mondtam magának, sőt könyörögtem, mi több, megparancsoltam, hogy aktiválja a „vészle-állítót”. De maga, maga megveszekedett, megszállott, örült barom, ezt megtagadta. Hányan is haltak meg? Száznolcan. Az *Almirante Ramirez* szerencsétlen matrózait nem számolva. Vér tapad a kezé-hez, Glinn.
- Glinn nyugodt, közömbös hangon válaszolt:
- Semmi olyasmivel nem vádolhat, amivel én már vagy száz-szor ne vádoltam volna magam.
- Megszakad a szívem. Fájdalmat akar látni? Nézzen rám! Az ég szerelmére, bárcsak én is elsüllyedtem volna azzal a hajóval együtt...
- Ezért visel kényszerzubbonyt? – kérdezte Glinn.
- Ugyan! Olyan kedves és simulékony vagyok, mint egy kis-cica. Azért adták ezt rám, hogy életben tartsanak, az akaratom ellenére. Szabadítsa ki az egyik kezemet, adjon csak tíz másodper-cet, és halott ember vagyok. Szabad ember. De nem... életben tar-tanak, és a saját pénzemet költik rá. Nézze meg a vacsorámat. Bélszín, burgonyagratin Gruyère sajttal, grillezett kelbimbó, persze minden pürésítve, nehogy úgy próbáljak öngyilkos lenni, hogy szándékosan félrenyelem. És mindez egy 2000-es évjáratú Pétrus kíséretében. Lenne kedve csatlakozni hozzám?
- Glinn nem felelt.
- Erre most megjelenik itt.

– Igen, itt vagyok. Nem azért, hogy bocsánatot kérjek, mert tudom, hogy ez képtelenség, és egyébként sem fogadná el.

– El kellett volna pusztítania azt a valamit, amikor esélye volt rá. De most már túl késő. Nem tett semmit, az az idegen lény pedig egyre csak nő, mind nagyobbra duzzad, és felfalja az egész...

– Mr. Lloyd – szólt közbe Morris. – Ne feledje, megígérte, hogy nem beszél többet a földön kívüli létformákról.

– Glinn, hallotta ezt? Megtiltották, hogy a földönkívüliekről beszéljek! Évek óta próbálják kigyógyítani belőlem, hogy az idegekről beszéljek. Haha!

Glinn hallgatott.

– Szóval, mi a terve? – kérdezte Lloyd, miután kissé lecsillapodott.

– El fogjuk pusztítani.

– Elnézést – szólt közbe Morris –, de nem lenne szabad bátorítanunk a beteget a téveszméit illetően.

Glinn egy türelmetlen kézmozdulattal elhallgattatta.

– Elpusztítani? Ez aztán a bátor beszéd! Nem tudja elpusztítani. Kudarcot fog vallani, ahogy öt évvel ezelőtt is. – Kis szünet után Lloyd azt kérdezte: – McFarlane is magukkal megy?

Most Glinn hallgatott pár másodpercig.

– Dr. McFarlane évek óta nincs jól, és nem tűnt volna bölcs dolognak, ha...

– Nincs jól? Hogy nincs jól? Maga talán jól volt az utóbbi években? Vagy én? – Lloyd szárazon felkacagott. – Tehát Sam helyett másokat visz magával, köztük ezt a szerencsétlen flótást, mi is a neve? Gideon. Odaküldi az embereit a pokolba, amit maga teremtet, mert semmi érzéke a saját átkozott gyengeségeihez. Mindenki másba belelát, de a saját arroganciájára és ostobaságára teljesen vak...

Lloyd elhallgatott. Nehezen szedte a levegőt, és verejték folyt le az arcán.

– Mr. Glinn, a beteget nem szabad felizgatni – figyelmeztette Ronald.

Lloyd odafordult, és hirtelen nyugodt, józan hangon megszólalt:

– Amint látja, Ronald, a legkevésbé sem vagyok izgatott.

Az ápoló zavartan feszengett.

– Nem azért jöttem, hogy magamat igazoljam – mondta Glinn halkan. – Megérdemlem, amit mondott, és még többet is. És nem is azért jöttem, hogy feloldozzon a bűneim alól.

– Akkor minek jött ide, maga rohadék?! – ordított fel hirtelen Lloyd. Nyál és barna húscsafatkák fröcsköltek Glinn arcába.

– Elég volt! – szólt közbe Ronald. – A látogatásnak vége. Távoznuk kell, mégpedig most.

Glinn elővette a zsebkendőjét, és gondosan letörölgette az arcát, majd halkan azt mondta:

– Azért jöttem, hogy a jóváhagyását kérjem.

– Ennyi erővel azt is kérdezhetné, hogy a lámpaoszlop jóváhagyja-e, hogy a kutya levizelje. Nem hagyom jóvá! Maga egy idióta, ha azt hiszi, hogy még mindig el tudja pusztítani azt a valamit, ami odalent növekszik. De maga mindig is egy arrogáns, szarkeverő szélhámos volt. A tanácsomat szeretné kérni?

– Elég! – vágott közbe Ronald. Odalépett, megfogta Glinn karját, és az ajtó felé húzta.

– Igen, szeretném hallani a tanácsát – szólt vissza a férfi a válla fölött.

Miközben Gideon követte az ápolót, aki gyengéden, de határozottan kifelé tuszkolta Glinnt a szobából, még hallotta, ahogy Lloyd azt sziszegi:

– Ne ébressze fel az alvó földönkívülit!

3. fejezet

A Hatékony Mérnöki Megoldások Little West 12th Street-i központjában, a New York Meatpacking negyede fölé magasodó igazgatói irodában Gideon elfoglalta helyét a tárgyalóasztal mellett. Csak hárman voltak jelen: Garza, Glinn és jómaga. Hajnali háromra járt az idő. Úgy tűnt, Glinn-nek egyáltalán nincs szüksége alvásra, és mint-ha ugyanezt várta volna el az alkalmazottjaitól is.

Gideon azon tűnődött magában, hogy a férfi vajon tényleg ennyire megváltozott-e. Sosem látta még ilyen lelkesnek, bár ezt továbbra is a maga csöndes, megszállott módján nyilvánította ki. Láthatólag nagyon megrázta a találkozó Lloydal a hatalmas, egy-személyes elmegyógyintézetben.

Egy férfi kávé hozott be nekik, majd némán visszavonult, és becsukta az ajtót. A szobában félhomály uralkodott. Az asztalfőn ülő Glinn a kezét maga előtt összekulcsolva még egy kicsit hallgatott, mielőtt beszélni kezdett volna. Szürke szemével Gideonra pillantott.

– Nos, mit gondol a Palmer Lloydnál tett látogatásunkról?

– A frászt hozta rám az az ember – felelte Gideon.

– Tudja, miért akartam, hogy találkozzon velem?

– Ahogy maga mondta: azért, hogy a jóváhagyását és az áldását kérje. Végül is az a „valami” a tenger mélyén rengeteg pénzébe került, arról már nem is szólva, hogy az ép elméje is ráment.

– Ez csak egy szelet az egészből. Az is a célom volt, hogy, az ön szavaival élve, a frászt hozzam magára. Hogy megértessem, mennyire komoly a vállalkozásunk. Úgy kell elvállalnia ezt a feladatot, hogy mindent tisztán lát, ön nélkül ugyanis nem járhatunk sikerrel.

– Tényleg a maga lelkén szárad száznyolc ember halála?

– Igen.

– És nem indult semmiféle nyomozás? Nem emeltek vádat maga ellen?

– Voltak bizonyos... szokatlan, Chile és az Egyesült Államok kapcsolatát érintő körülmények az ügyben, amelyek mindkét ország külügyminisztériumát arra késztették, hogy ne folytassanak túl alapos vizsgálatot.

– Nem tetszik nekem ez az egész.

Glinn Garzához fordult.

– Manuel, ismertetné Gideonnal a történet megértéséhez szükséges információkat?

Garza bólintott, majd elővett az aktatáskájából egy nagy méretű dossziét, és az asztalra fektette.

– Néhány dolgot már tud, de azért kezdem inkább a legelejéről. Ha bármi kérdése lenne, nyugodtan szóljon közbe. Hat évvel

ezelőtt Palmer Lloyd egy különleges megbízatással kereste meg a cégünket.

– Az a Palmer Lloyd, ugyebár, akivel most találkoztam a Dearborne Parkban.

– Igen. Egy milliárdos, aki azt tervezte, hogy egy természet-tudományi múzeumot hoz létre a Hudson völgyében. A legritkább, legértékesebb és legnagyobb példányokat gyűjtötte össze mindenből. Már megszerezte a világ legnagyobb gyémántját, a legnagyobb Tyrannosaurus rex-csontvázat, egy valódi egyiptomi piramist. Aztán eljutott hozzá egy jelentés, miszerint megtalálták a világ legnagyobb meteoritját az Isla Desolación nevű lakatlan szigeten, amely a Dél-Amerika legdélebbi csúcsánál fekvő Horn-fok körüli szigetek egyike. Chilei fennhatóság alá tartozik. Lloyd tudta, hogy a chileiek sosem engednék, hogy elvigyék onnan a meteoritot. Ezért felbérelte a Hatékony Mérnöki Megoldásokat, valamint egy Sam McFarlane nevű meteorvadászt, hogy lopjuk el neki.

– Elnézést – szólt közbe Glinn –, az „ellopni” nem a legmegfelelőbb kifejezés. Bányászati jogokat szereztünk az Isla Desolaciónra, ami lehetővé tette a számunkra, hogy elszállítsuk az ott talált vasat, bármilyen formában.

– Lehet, hogy az „ellopni” nem a legjobb szó – mondta Garza –, de ez akkor is csalás volt.

Glinn nem válaszolt a feddő megjegyzésre, Garza pedig folytatta:

– A meteorit rendkívül nehéz volt, huszonötezer tonnás. A színe mélyvörös, feltűnően nagy volt a fajsúlya, és más sajátos tulajdonságokkal is rendelkezett. Tehát a vasércbányászat örve alatt béreltünk egy hajót, a *Rolvaagot*, elmentünk a szigetre, kiástuk a meteoritot, és felraktuk a hajóra. Nem részletezném, legyen elég annyi, hogy ez egy igen nagy kihívást jelentő mérnöki munka volt. De végül sikerrel jártunk. Ami azt illeti, igazán briliáns megoldásokat alkalmaztunk. Aztán elakadtunk. Egy chilei torpedóromboló kapitánya rájött, hogy miben mesterkedünk. Ez volt az *Almirante Ramirez*, az a hajó, amit Lloyd is említett. A kapitány ahelyett, hogy tájékoztatta volna a feljebbvalóit, úgy döntött, eljätssza a hőst, és üldözőbe vett minket délnek, a jégthár felé.

– Jéghtar? Korábban is említették ezt a kifejezést. Pontosan mit is jelent?

– Ez az a határvonal, ahol a déli óceánok az antarktiszi jégmezővel találkoznak. Ott bújócskázunk a jéghegyek között. A chilei hajó rálőtt a *Rolvaagra*, de végül sikerült elsüllyesztenünk a rombolót.

– Elsüllyesztettek egy torpedórombolót? Hogyan?

– Ez egy bonyolult történet, inkább később részletesen leírjuk, amikor megkapja az akció előtti írásos eligazítást. A lényeg az, hogy a *Rolvaag*, a huszonötezer tonnás meteorittal a rakterében, csúnya találatot kapott. Az idő is egyre rosszabbra fordult. Eljött az a pont, amikor döntenünk kellett, hogy kidobjuk a meteoritot, vagy elsüllyedünk.

– Hogy lehet kidobni egy hajóról egy huszonötezer tonnás kődarabot?

– A biztonság kedvéért alkalmaztunk egy „vészleállító” kapcsolót. Ha ezt aktiváljuk, a meteorit egy, a hajótesten nyíló csapóajtón át kidobható a hajóról.

– És akkor az nem süllyed el?

– Nem. Nagy mennyiségű víz áradna be, mielőtt becsukódna az ajtó, de a hajót jól felszereltük szivattyúkkal és automatikusan szigetelő rekeszfallal, ami megoldotta volna a problémát. A legénység és a kapitány azt akarta, hogy dobjuk ki a meteoritot... – Garza habozni látszott, és mielőtt folytatta volna, Glinnre pillantott.

– Mondja el a teljes történetet, Manuel, ne hagyjon ki semmit.

– Végül már mindenki azt akarta, hogy dobjuk ki. Még Lloydot is meggyőztük. De csak Eli tudta a vészleállító kódját. Ő makacsul állította, hogy a hajó ki fogja bírni. Mindenki könyörgött, kérte, fenyegette... de ő nem volt hajlandó megtenni. Eli azonban tévedett: a *Rolvaag* végül elsüllyedt.

Garza ismét Glinnre pillantott.

– Hadd mondjam el én a többit – vette át a szót Glinn. – Igen, nem voltam hajlandó lenyomni azt a kapcsolót. Tévedtem. A kapitány elrendelte a hajó elhagyását. Néhányan megmenekültek, de sokan nem jártak sikerrel. A kapitány... – Kicsit habozott, elcsuklott a hangja, nem tudta folytatni. – A kapitány, aki egy rendkívül bátor

nő volt, a hajóval együtt odaveszett. Sokan a mentőcsónakokban haltak meg, vagy megfagytak az egyik közeli kis jégszigeten, mielőtt a segítség megérkezett volna.

– És Lloyd? Vele mi lett?

– Kimentették az első mentőcsónakkal... Hadd tegyem hozzá, hogy az akarata ellenére.

– És maga hogyan élte túl?

– Én a raktérben voltam, próbáltam biztonságosan rögzíteni a meteoritot. De végül elszabadult a speciális rekeszből, és félbetört miatta a hajótest. Egy robbanás is történt. Úgy tűnik, hogy amikor a meteorit a sós vízzel érintkezett, szokatlan reakcióba lépett vele, és óriási lökéshullám alakult ki. A robbanás aztán lesodorta a hajóról a meteoritot. Annyira emlékszem, hogy belekapaszkodtam az egyik lebegő roncsdarabba. Súlyosan megsérültem. Egy nappal később találtak rám, amikor már alig volt bennem élet.

Glinn elhallgatott, és a kávésbögréjével játszadozott.

– Szóval, az a meteorit most ott hever a tenger mélyén. De miért aggódnak emiatt annyira, mi ebben a veszélyes? És hogy jönnek ide a földön kívüli létformák?

Glinn eltolta maga elől a kávésbögrét.

– McFarlane, a meteoritvadász volt az, aki rájött, hogy valójában mi is ez a valami.

Ismét hosszú csönd telepedett rájuk.

– Csillagászati körökben létezik egy sokak által elismert teória, a „pánspermia-elmélet” – folytatta végül Glinn. – E szerint lehetséges, hogy az élet meteoritokon vagy porfelhőkben utazó baktériumok, illetve spórák révén terjedt el a kozmoszban. De ez az elmélet csak a mikroszkopikus méretű életformákra vonatkozik. Senkinek sem jutott eszébe az a nyilvánvaló felvetés, hogy az élet magvak vagy csírák által is terjedhet. Egy gigantikus méretű mag jobban túlélne az űr hidegét és erőteljes sugárzását, pusztán csak a mérete és az ellenálló képessége miatt. A kókuszdió is pontosan ezért akkora, amekkora, hogy túlélje a hosszú óceáni utazást. A galaxisunkban számos vízzel borított bolygó és hold lehet, ahol egy ilyen mag lepottyanhat és meggyökerezhet.

– Azt akarja mondani, hogy ez a meteorit valójában egy ilyen

mag? És amikor a *Rolvaag* elsüllyedt, az életmag az óceán fenekére került, és tulajdonképpen... elültetődött?

– Igen. Három kilométer mélyen. Aztán kihajtott.

Gideon a fejét csóválta.

– Ez döbbenetes. Már ha igaz.

– Ó, igen, igaz. Gyökereket eresztett, és nőni kezdett, mint egy óriási fa, méghozzá nagyon gyorsan. A világ minden táján lévő szeizmikus mérőállomások több enyhe rengést érzéltek a tengerfenéknek azon a pontján. Több kisebb cunami érte el a Déli-Georgia és a Falkland-szigetek partjait. De mindez három kilométeres mélységben történt, és a rengések szeizmikus lenyomata alapján úgy tűnt, tenger alatti vulkánkitörések okozták őket, ahogy a minicunamikát is. Mivel az a vidék távol esik minden hajózási útvonaltól, és a rengések senkire sem jelentettek veszélyt, nem foglalkoztak különösebben a „tenger alatti vulkánal”. Még a vulkanológusok sem, mivel túl mélyen volt, és túl veszélyes lett volna a tanulmányozása. Aztán úgy tűnt, a vulkán elcsöndesedett. Mindez megmagyarázza, miért nem jött rá senki, hogy valójában mi történik, persze engem kivéve. Meg Sam McFarlane-t. És Palmer Lloydot. – Glinn fészkelődött a széken. – De nem ültünk tétlenül, az elmúlt öt évben megalkottunk egy tervet a probléma megoldására. Manuel összefoglalja önnek.

Garza Gideonra pillantott.

– El fogjuk pusztítani a magot.

– De azt mondták, hogy szunnyadó állapotban van. Miért válnának ekkora fáradságot és ennyi költséget, az elképesztő veszélyekről nem is beszélve?

– Mert a mag földönkívüli. És hatalmas. Nagyon veszélyes. Csak azért, mert most szunnyad, nem jelenti azt, hogy így is fog maradni. Sőt, a modellezéseink épp az ellenkezőjét jósolják. Gondoljon csak bele: mi fog történni, ha kivirágzik, és újabb magokat terem? Mi van, ha ezek szétszóródnak az óceán fenekén? Mi lesz, ha a szárazföldön is képesek megtelepedni? Akárhogy is nézzük, ez fenyegetést jelent. Az egész Földet megsemmisítheti.

– És hogyan akarják elpusztítani?

– A birtokunkban van egy plutóniummag, nagyjából harmincki-

lós, továbbá az atommagok hasadását biztosító nagy energiájú neutrongenerátor, kis és nagy erejű robbanólencsék, gyors tranzisztorok, minden, ami ahhoz kell, hogy összeállítsunk egy atombombát.

– Honnan a pokolból szerezték be ezeket?

– Manapság minden kapható bizonyos egykori szovjet utód-államokban.

Gideon megcsóválta a fejét.

– Jézusom...

– És van az embereink között egy nukleáris fegyverszakértő is.

– Kicsoda?

– Természetesen ön.

Gideon Glinnre meredt.

– Úgy van – mondta halkán Glinn. – Most már tudja, mi a valódi oka, hogy annak idején először megbíztam egy munkával. Mindig tudtuk ugyanis, hogy egyszer eljön ez a nap.